

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Ing. M. B.**, zast. JUDr. Petrem Bauerem, advokátem se sídlem Jinonická 804/80, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2023, č. j. KrÚ 29803/2023/ODSH/16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 26. 7. 2023, č. j. 66 A 4/2023-32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Pardubice, odboru správních agend, oddělení přestupků (dále jen „magistrát“), ze dne 12. 4. 2022, č. j. OSA/P-1662/21-D/66. Daným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Za to mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 3 000 Kč a dále povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 25. 10. 2021 v 10:22 hodin jako řidič silničního motorového vozidla tovární značky Porsche Macan Turbo jel na dálnici D11 v km 85,5 ve směru jízdy na Prahu rychlostí 169 km/h (po odečtu tolerance), čímž překročil v tomto místě nejvyšší dovolenou rychlost 130 km/h o 39 km/h, tedy v provozu na pozemních komunikacích při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou v § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), který rozsudkem uvedeným v záhlaví

žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Krajský soud zdůraznil, že ačkoliv byl v oznámení přestupku uveden chybně směr jízdy vozidla na Hradec Králové, neexistují zde pochybnosti o totožnosti skutku, neboť skutečný směr jízdy vyplývá z dalších údajů v oznámení a v záznamu o přestupku a byl potvrzen rovněž zasahujícími policisty v jejich výpovědích před magistrátem. Kromě toho místo spáchání přestupku není ani součástí skutkové podstaty tohoto přestupku. Krajský soud rovněž s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) nepřisvědčil námitce nevěrohodnosti výpovědí zasahujících policistů a poukázal na to, že žalobce neuvedl žádnou konkrétní a relevantní skutečnost, ze které by bylo možné usuzovat na zaujatost kontrolujících policistů. Nezákonné nebylo ani to, že správní orgán před jednáním informoval zasahující policisty, že hodlá při ústním jednání rozptýlit pochybnosti týkající se právě směru jízdy žalobce. Účelem správního řízení je zjištění stavu věci bez důvodných pochybností; tento účel byl postupem správních orgánů naplněn.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Předně pokládá skutková zjištění za chaotická a protichůdná, neboť policisté nerozptýlili pochybnosti ohledně směru jízdy vozidla. Není zde tedy dostatečně vymezena totožnost skutku. Skutkové a právní vady vedou rovněž k nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Podle jeho názoru došlo k absolutnímu pošlapání a ignoraci podmínek a zásad zjišťování skutkového stavu, a to vše s odůvodněním, že na detailech není třeba lpět. Zejména šlo o namítané předestření rozhodných skutečností policistům před jejich ústní výpovědi v rámci jednání. Takovým postupem by mohly správní orgány libovolně bez jakýchkoli pravidel a mantinelů upravovat skutkový děj či spisový materiál s dříve rozhodujícími či jinak zúčastněnými orgány veřejné moci. Z tohoto důvodu pokládá výpovědi policistů za nedůvěryhodné.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí a odkázal na rozsudek krajského soudu a své rozhodnutí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] NSS posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Následně se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.).

[7] Vymezením neurčitěho právního pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ se již NSS zabýval při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném od 13. 10. 2015 do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou s. ř. s. provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. (s účinností od 1. 4. 2021) byl rozšířen okruh

pokračování

případů, při jejichž přezkumu NSS posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (shodně již zmínka v rozsudku NSS ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28). Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti proto NSS i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39.

[8] Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to 1) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo 2) v případě zásadního právního pochybení krajského soudu. V projednávané věci NSS podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[9] Skutkový stav, tak jak byl zjištěn na základě záznamu o přestupku a výpovědi zasahujících policistů, byl zjištěn dostatečně. Konkrétní místo spáchání přestupku, který je stěžovateli kladen za vinu, není přímo součástí příslušné skutkové podstaty (pro její naplnění postačí překročení dovolené rychlosti na jakékoliv dálnici, leda by na daném místě byla odchylná úprava maximální povolené rychlosti). Jinými slovy, konkrétní místo není rozhodné pro závěr, zda se přestupek stal, či nikoliv, jak jasně vyložil již krajský soud.

[10] Krajský soud stěžovateli srozumitelně vysvětlil, že zde existuje rozdíl mezi totožností skutku a popisem skutku. Ostatně obdobnou věcí (chybně uvedeným směrem jízdy pachatele přestupku na dálnici ze strany prvostupňového správního orgánu, který napravil teprve odvolací správní orgán) se zabýval NSS v rozsudku ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016-24, na jehož závěry lze proto zcela odkázat. Soud zde zejména uvedl: „*Povinnost zachovat totožnost skutku neznamená, že správní orgán musí rozhodnout na základě totožného popisu skutku, který byl uveden v oznámení o zahájení řízení. Řízení slouží právě k tomu, aby konkrétní okolnosti charakterizující daný skutek byly zjištěny a ověřeny. Některé okolnosti tak mohou být oproti oznámení o zahájení řízení přidány, jiné naopak odpadnou, ukáže-li se, že jsou pro následek irelevantní. Toto upřesnění nenarušuje totožnost skutku (...). Konkrétní místo spáchání přestupku, který je stěžovateli kladen na vinu, není přímo součástí příslušné skutkové podstaty (pro její naplnění postačí překročení dovolené rychlosti na jakékoliv dálnici).*“

[11] Popis skutku je nezbytnou náležitostí příslušného rozhodnutí a musí obsahovat skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty přestupku či správního deliktu, který je předmětem řízení. Jinými slovy, musí se jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti tak, aby v popisu skutku byly uvedeny veškeré zákonné znaky příslušné skutkové podstaty a aby již z výroku napadeného rozhodnutí vyplývalo, jakým jednáním byl předmětný delikt spáchán (viz např. rozsudky ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009-66, č. 1975/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8 Afs 17/2012-375, č. 2822/2013 Sb. NSS). Správní orgán vede správní řízení ohledně samotného skutku, nikoli ohledně popisu skutku. Totožnost skutku nenarušují změny

v jednotlivých okolnostech, které individualizují skutek. I kdyby tedy v úvodní fázi řízení před magistrátem byl nesprávně uveden směr jízdy, totožnost skutku byla zachována.

[12] Okolnost, že policisté byli v předvolání k podání svědecké výpovědi upozorněni na to, že zde existují nesrovnalosti v uvedení směru jízdy vozidla žalobce, není nikterak protiprávní. V předvolání, které se nachází na č. l. 36 a 37 správního spisu, bylo obecně uvedeno, že „v rámci řízení byly vzneseny námitky proti uvedenému místu silniční kontroly. Jestliže disponujete nějakými důkazy, které by mohly s danou věcí souviset, doložte je prosím správnímu orgánu při podání svědecké výpovědi.“ Formulace uvedená v předvolání není podle NSS nikterak návodná ani ovlivňující případnou výpověď. V rámci snahy o zjištění skutkového stavu i o hospodárnost řízení nebylo protiprávní, když správní orgán zasahující policisty dopředu informoval, jakým směrem bude vést ústní jednání, a dal jim tak příležitost k předložení dalších důkazů (obdobně takové jednání aproboval NSS v bodě 14 rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Afs 27/2017-39). Kromě toho je tvrzení o ovlivnění svědků čistě spekulativní a není ničím podložené. U daného přestupku představuje záznam o přestupku včetně souřadnic GPS z místa měření a věrohodné svědectví zasahujících policistů dostatečný důkaz o místě jeho spáchání. Lze je proto považovat za věrohodné a není důvod zpochybňovat skutečnosti zjištěné v rámci plnění pracovních povinností policistů, kteří na výsledku nemají žádný osobní zájem a k žalobci nemají žádný osobní vztah.

[13] K založení přijatelnosti kasační stížnosti dle § 104a s. ř. s. by bylo třeba shledat, že v projednávané věci nastal jeden z případů z výše uvedeného usnesení NSS č. j. 1 Azs 13/2006-39. V nyní projednávaném případě se tak nestalo, jelikož ustálená judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky týkající se totožnosti skutku a zjišťování skutkového stavu.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl podle § 104a s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2023

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu